

✻ DE STER. ✻

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OFGERICHT IN 1896.)

*Werp uw brood uit op het water, want gij zult het vinden na
vele dagen.*

PREDIKER 11 : 1.

No. 18.	15 September 1911.	16de Jaargang.
---------	--------------------	----------------

GODDELIJKE OPENBARING; CHRISTELIJKE THEOLOGIE; MODERNE IDEËN,

door JOSEPH E. TAYLOR.

EEN VERGELIJKING.

In deze eeuw van vooruitstrevende gedachte en wetenschap, alsmede moderne filosofie, is het niet wel mogelijk dat we overvoerd worden met een groot aantal foutieve veronderstellingen, en als natuurlijk gevolg daarvan, met onbetrouwbare afleidingen, welke leiden tot verkeerde gevolgtrekkingen?

De gewijde geschriften vermelden dat in de vroegere periode van het aardse bestaan vele ketterijen ingevoerd werden, welke gewoonlijk afweken van Gods geopenbaarde wil aangaande het menschelijk geslacht. In sommige gevallen werd het voorbeeld gevolgd van de slang in den Hof van Eden, waar hij zich met den Vader zelve gelijkstelde, en het woordje *niet* inlaschte in 's hemels duidelijke verklaring, n.l. als straf voor het eten van de verboden vrucht dat: „ten dage als ge daarvan eet zult gij zekerlijk sterven”. Eva echter gaf zich over aan de valsche voorstelling door de slang gemaakt, en Adam volgde haar voorbeeld, en wat was het resultaat? Een dood, zoover reikende dat niet alleen een vleeschelijke, maar zelfs een geestelijk sterven volgde, welke dood eeuwig zoude zijn geweest, was niet een Zaligmaker voorbeschikt voor des menschen verlossing van deze vreeselijke val, een val van ontsterfelijkheid tot een sterfelijke staat van bestaan, in welke wij, de nakomelingen van onze eerste ouders — na dien val — ten volle hebben te deelen.

Adam verwekte het leven op deze aarde niet van af het begin, zooals wij dat thans toeschrijven aan het menschelijk geslacht in 't algemeen. Hij — Adam — was volmaakt in vorm en voorkomen, en niet tot nadat de benevelende invloed welke de verboden vrucht bevatte waarvan hij nam met Eva, zijn geheele wezen had doordrongen, kon er in hem ook maar eenig element gevonden worden, wat in de geringste graad zelfs de zaden des doods bevatte.

De ware wijsbegeerte van den val en 's menschen verlossing daarvan is niet zoodanig geopenbaard, dat het gemakkelijk bevatbaar is, bezien van af een menschelijk standpunt. Als eenig ziener of openbaarder de ware wijsbegeerte daarvan zoude moeten uitleggen, men zoude dan wel uit mogen zien naar eenige van de meest geleerde wijsgeeren dezer eeuw, om eens eene vergelijking te beproeven langs de lijn van vooruitstrevende wetenschap en moderne wijsbegeerte, en omreden zij zouden falen iets te vinden wat met hunne moderne wetenschap overeenkwam, wat n.l. zekerlijk het geval zoude zijn, zij zouden alsdan onbeschaamd in hun antwoord datgene invoegen, wat gelijk zoude staan aan het woordje „niet” wat de slang invoegde in het Paradijs.

Laat mij u vragen, zoude zóó eene verklaring, gebaseerd op zulke betrouwbare? wetenschappelijke gevolgtrekkingen, ook maar in geringste mate de verklaringen van een geïnspireerd openbaarder, aangaande dit, of onverschillig welk ander onderwerp ook, krachteloos maken, niettemin de laatsten zelfs niet vergezeld mochten gaan van bewijzen?

Ga de geschiedenis na van al de gegeven of mondelinge openbaring, van af de vroegste perioden tot den tegenwoordigen tijd toe, onverschilling waartoe zij in betrekking staat, zelden inderdaad is het vergezeld geweest van eenig bevestigend bewijs. Dergelijk bewijs, indien gegeven, volgde pas later. Sta mij toe u er op te wijzen, dat deze afwezigheid van bewijs, voor ons eene proeve van geloof in het woord des Heeren kan zijn, welk geloof van ons verlangd wordt te beoefenen.

De gepasseerde geschiedenis alleen latende — allicht zullen we nog naar enkele gevallen verwijzen — en komende tot onze eigene tijdsperiode, kunnen wij ten onzen nutte vele van de beweringen en verklaringen gemaakt door hemelsche boodschappers overwegen, welke het groote meerendeel van het zoogenaamde verlichte menschedom heeft geweigerd aan te nemen.

Negentig jaren geleden, maakte een baardelooze knaap van veertien jaren oud, — Joseph Smith Jr. — de ontstellend plotse-

linge verklaring: „ik heb God gezien”, welke mij in kennis bracht met Zijnen Zoon, onzen Zaligmaker, zeggende: „Deze is Mijn Geliefde Zoon, hoort Hem”. Joseph aanvaarde dit, zonder onderzoek naar hunne betrouwbaarheid, en verhaalde in bijzonderheden de instructies welke de Zaligmaker hem te dien tijde gaf, verhaalde alzoo na dien van de verschijning van andere hemelsche persoonlijkheden, gaf hunne namen, alsmede hunne leeringen tot hem en eveneens het schenken van Goddelijk gezag.

Joseph sprak over de verschijning der eerste twee, — de Vader en den Zoon namelijk — tot een christelijk dienaar des woords, en deze beschimpte niet alleen het idee, maar verklaarde zelfs dat dergelijke gedachte van de hel afkomstig was. De predikant zeide dat het ten eenemale onmogelijk was, omreden dat zulke dingen als het verschijnen van hemelsche wezens, evenals hemelsche visioenen en openbaringen waren geëindigd met de vroegere Apostelen, en nimmer zoude iets dergelijks meer voorkomen. Met zoo te spreken was deze Evangeliedienaar ondersteund door geheel de theologische school en ieder lid eener Christelijke Kerk, zonder eenige uitzondering.

Hier dan was een ongeletterde knaap, welke zonder eenige keuze van zich zelve, zich bevond tegenover een leger van godgeleerde wijsgeeren en waardigheidsbekleeders, welke niet alleen de gevolgtrekkingen van vele eeuwen van het verleden na gingen praten, maar ook handhaafden.

In antwoord op hunne nadrukkelijke verloocheningen, herhaalde hij wat hij verklaarde te hebben gezien en gehoord, en vroeg: „Wie ben ik, dat ik God kan wederstaan? Want door te herroepen wat ik verteld heb, zoude ik God beledigen, en mijzelf onder zekere verdoemenis brengen.”

Joseph echter was er nu op voorbereid, en gaf eene nauwkeurige beschrijving van deze hemelsche wezens. Hierin ontmoette hij eene andere positieve tegenstand en ontkenning. In verband met de algemeen erkende leerstelling der geheele Christen-wereld onderwees men dat de Godheid, niettegenstaande deze bestond uit drie personen, geen dezer drie een afzonderlijk en onderscheiden persoonlijkheid bezat, aangezien zij slechts één persoon vormden, en nog wel zonder in 't bezit te zijn van eenige hartstochten enz.

Intusschen zij het even opgemerkt, dat de veronderstelling voortgebracht door de geleerde theologen van eeuwen geleden, en welke overgeërfd was door overlevering en de leeringen van den vader der Roomsche Kerk dat n.l. er maar één God is, volkomen correct is. De allereerste afleiding echter van deze juiste veronderstelling is daarentegen valsch. Deze afleiding is

namelijk dat drie Goden vereenigd zijn in één, en één in drie. Op deze valsche gevolgtrekking nu zijn alle verdere redeneeringen aangaande dit onderwerp gebaseerd.

Na eene periode van onderscheidene gepasseerde eeuwen, was het voor het eerst dat deze knaap-profeet moedig verklaring gaf van, en omschreef de ware en levende God en Zijnen Zoon Jezus Christus, welke hij namelijk gezien had en met wien hij had gesproken, en geene wetenschappelijke school, nog moderne wijsbegeerte was in staat om met succes dit te weerleggen ten spijt van hunne meest positieve ontkenning.

Wanneer betrouwbare datums konden worden verkregen van eenige algemeen erkende bron van informaties in betrekking tot het vasteland van Amerika en zijne volkeren uit het verre verleden, zoude dit alsdan van onschatbare waarde worden gerekend. De geschiedschrijver is echter gebonden zich te bewegen binnen de enge grenzen van enkele onbetrouwbare overleveringen en brokstukken van aloude legendes, alsmede ten zeerste onderworpen aan de roekeloze verwaarloozing van datums welke gevonden werd bij de overwonnen vijanden van dit volk. De geïnspireerde jeugd echter van heden is thans toebereid om in deze lang gevoelde behoefte te voorzien.

Een van de hemelsche bezoekers — Moroni, gaf aan Joseph Smith de platen, (hij was namelijk de laatste bewaarder er van) waarop de geschiedenis van dit het Amerikaansche land en zijn volk gegraveerd was, van af den tijd der vroegere inbezitneming van de eerste kolonie welke hierheen emigreerde kort na de spraakverwarring van het volk ten tijde van het bouwen van den toren van Babel, tot op een tijdperk van ongeveer vierhonderd jaar na Christus, wat in ronde cijfers een totale tijdruimte geeft van ongeveer tweeduizend zeventhonderd jaar, wat verreweg de langste periode is van eenige geschiedenis voorhanden. Hoewel dit verslag weliswaar noodzakelijk een weinig verkort is, bevat het toch genoeg om tot basis van volkomen correcte gevolgtrekkingen te dienen, langs alle lijnen en perioden waarover het loopt. Ofschoon over 't geheel historische verslagen gevende van anderen aard, is het verbonden met eene wijding gelijk aan, en van denzelfde waarde als onze Bijbelverslagen, voortbrengende als het doet een geheele reeks van Evangeliewaarheden, beginselen en wetten. Zijne onschatbare waarde is het thema geweest van menigeen der profeten van ouds. In 't bijzonder dat van Ezechiël welke in zijn zevenendertigste hoofdstuk spreekt van de samensmelting van dit verslag met dat hetwelk de Bijbel bevat, en eveneens over het doel dezer vermenging.

De aankondiging van het geven dezer platen door Moroni

tot den knaap-profeet, en zijne vertaling der karakters daarop gegraveerd, in de Engelsche taal, en dit niet door eenige taalkundige bedrevenheid, maar uitsluitend onder hemelsche inspiratie, werd ontvangen met geheel gelijke bespottung en ontkenning als Joseph's bewering van God te hebben gezien. En toch, vreemd om te zeggen voorwaar, maar gelijktijdig met den dag dezer gebeurtenis, begonnen de ingewanden der aarde de sterkst bevestigende bewijzen voort te brengen von de Goddelijke waarheden er van.

't Zij bij toeval of bij inspiratie, — dit laatste zoude men wel zeer ongaarne willen erkennen — hebben onze oudheidkenners sinds dezen tijd ontdekt en uit de aarde vandaan gehaald de onweerlegbare bewijzen van het bestaan van volkeren op dit land, welke gekomen waren tot eenen hoogen graad van ontwikkeling op het gebied van schoone kunsten en wetenschap zoowel als in verschrikkelijke oorlogen waarin ze betrokken waren, eindigende in een bijna volkomen vernietiging van de ontelbare koloniën en volkeren der onderscheidene steden.

Aldus derhalve van dezelfde bron, als waarvan de Profeet Jesaja voorspelde in zijn negentwintigste hoofdstuk zoude dit verslag komen uit den grond n.l.: „Gij zult uit de aarde spreken, en uwe spraak zal uit het stof voortkomen”. En dit brengt voort de weliswaar zwijgende maar overtuigende getuigenis, wat de werkelijkheid schraagt van dit verslag, het Boek van Mormon namelijk.

De hemelen zijn thans opnieuw geopend geworden, en van uit deze bron is gevloeid een stroom van voortdurende inlichting en leering betreffende haast iedere tak van het menschelijk bestaan zoowel als den weg tot het eeuwige leven aanduidende. En de eens bespottte en gesmade en gemartelde profeet was van onzen Vader als 't ware het gekozen kanaal door welke deze stroom vloeide.

Wij beroemen ons heden op onze vooruitstrevende wetenschappelijke ontdekkingen, maar het is alreeds erkend door sommige van de meest geleerde wetenschappelijke mannen, dat in vele van de beknopte verklaringen van den profeet Joseph, belichaamd is de meest diepzinnige wetenschappelijke waarheden, waaraan in latere dagen de meest volkomene aandacht is geschonken geworden. Menigmaal toch is na zorgvuldige critische ontleding aan vele van zijne uitspraken volle onderschrijving gegeven, zonder echter aan Joseph Smith eenige Goddelijke ingeving toeschrijvende.

Eén voorbeeld mag voldoende zijn. Dat van een professor namelijk welke een groote naam had als geneeskundige en vermaard was als hygiënist. Na nauwkeurig kennis te hebben genomen

van het zoogenaamde „Woord van Wijsheid, waarvan gezegd mag worden dat het enkel een dogmatische verklaring is in betrekking tot de behandeling van het menschelijk lichaam, en waaraan ts toegevoegd — indien onderhouden — eene positieve belofte van vrijstelling van ziekten enz.

De professor de juiste omvang en nauwkeurigheid ervan erkennende, vroeg: „Waar heeft hij dat vandaan gekregen?” Het antwoord hem daarop gegeven, hoewel allicht door den professor niet aangenomen zal geweest zijn — van God, van wien hij sinds zijn eerste visioen uitsluitend aanhaalde, en sedert dien tijd eveneens met betrekking tot ieder onderwerp door hem behandeld, onverschillig of het betrekking stond tot het tegenwoordige dan wel het toekomstige welvaren van het menschedom, want hij verkeerde in voortdurende gemeenschap met God.

Als een bewijs hoe groot het vertrouwen was wat God in dezen man stelde, het volgende. Op den 6den April 1830 zeide de Heere, naar aanleiding van het feit dat Hij hem had geïnspireerd de zaak van Zion te behartigen, en op hem had bevestigd den titel van vertaler, apostel, profeet en ziener, vervolgens tot hem: „Spreek de woorden, en Ik zal ze vervullen.”

Aangaande de toekomst zeide Joseph: De vaderen hebben begeerig verwacht de openbaringen in betrekking tot eene volheid van glorie voor de menschen en de aarde door hen bewoond, in betrekking waarvan de engelen in sommige hunner mededeelingen hebben verwezen. Alles wat de profeten verklaarden is thans bekend gemaakt in deze de Bedeeling van de Volheid der Tijden.

Sommigen mogen vragen: Waar kan de bewaarplaats van deze kennis gevonden worden, en het antwoord is gemakkelijk te geven. Bij Joseph, den gekozen en gerechtigd aangestelden Ziener van deze bedeeling. Want niet alleen zijn de Heiligen, maar is de geheele wereld afhankelijk van hem om te openbaren de dingen welke verborgen zijn geweest sedert de schepping, en van geene andere bron kunnen zij tot ons komen. (*Wordt vervolgd*).

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De eerstvolgende Groninger Conferentie zal worden gehouden op Zondag 24 September a.s. Twee vergaderingen zullen plaats vinden in 't gewone vergaderlokaal, Schoolstraat 6, 's morgens 10 uur en 's avonds 6 uur. Alle belangstellenden worden vriendelijk uitgenoodigd.

BRIEF VAN BISSCHOP R. W. EARDLEY.

Wij ontvingen eenen brief van R. W. Eardley, voor enkele jaren terug hier op zending, en thans bisschop van de 3de waard te Salt Lake City, en ontleenen daaraan het volgende:

„Ik heb gedacht u eens te moeten schrijven, om te doen zien dat ik de gelukkige dagen door mij in Holland doorgebracht nog niet ben vergeten. Met een zendeling welke zich naar Holland op weg begeeft zend ik u een paar foto's, genomen op 19 Juli l.l. zoogenaamd Hollandersdag te Lagoon. Ongeveer 1500 menschen waren aldaar verzameld, en wij brachten eenige aangename uren te zamen door.”

Thans volgen enkele zinnen de gezonden foto's beschrijvende, en vervolgt Br. Eardley:

„Laatstgeleden Mei hadden we eene der best geslaagde Hollandsche Conferenties ooit in Utah gehouden. Ik veronderstel er zullen ongeveer 60 teruggekeerde zendingen aanwezig zijn geweest. De predikatiën waren gehouden in 't Hollandsch, en die van de mede aanwezigen Apostelen Richard en Witney waren vertaald.

Het is ons gelukt de hulp van het Presidentschap van de Weber Stake te verkrijgen voor onze Hollandsche vergaderingen in Ogden, zoodat thans beide zoowel de Salt Lake als de Ogden vergaderingen bloeien, 't welk in 't bijzonder op prijs wordt gesteld door de oudere broeders en zusters welke de Engelsche taal niet kunnen verstaan.

Dikwijls hooren we goede berichten van het uitstekende werk wat in Holland wordt gedaan. Ik gevoel mij verblijd dat het werk ten uwent zoo goede vooruitgang maakt, en dat er eene zoo kalme vredevolle geest heerscht, alsmede dat de pas teruggekeerde zendingen vervuld zijn met den geest hunner zending en met een verlangen om te doen wat kan gedaan worden voor de Heiligen welke hun vaderland hebben verlaten om naar Zion te gaan.

In vele opzichten kan worden waargenomen dat de leidende autoriteiten der Kerk veel belangstelling toonen in het Hollandsche volk. Onder anderen bleek dit uit het feit dat twee Apostelen waren aangewezen om de pas genoemde Conferentie bij te wonen, en eveneens uit het werkelijke verlangen dat ze toonden om Hollandsche vergaderingen te organiseeren te Ogden, alsmede de aandacht die geschonken werd aan de nieuw aangekome emigranten.

De dagen op zending doorgebracht bieden een gouden gelegenheid om goed te doen. Ze vormen eene periode in ons leven dat we de zelfzucht — om allen eigen — tot zekere hoogte op zijde zetten, en dat we enkel leven voor de kinderen van onzen Vader. Gedurende onze zendingstijd leven we nader tot God, en de Heere komt nader tot ons. Wij zoeken Hem alsdan in onze gebeden, en pleiten met Hem in ons werk, en waarlijk

wij vinden Hem, en Hij hoort onze gebeden en verhoogt ons geluk en ons succes in de dingen welke wij in rechtvaardigheid van Hem verlangen.

Natuurlijk, er zijn oogenblikken dat moeiten ons overkomen, en onaangenaamheden verduurd moeten worden, en dat we te gaan hebben door de diepe valleien van beproeving. Soms zelfs gebeurt het dat de zendelingen bij ondervinding hebben te leeren de vinnige greep des hongers, en de uitputtende vermoeienis, maar door en in dit alles zijn zij zich Gods liefde bewust, en verblijdt hen de wetenschap dat de Heere alle deze dingen doet medewerken ten goede. Blijmoedig gaat de zending voorwaarts, iederen dag zijne plichten vervullende naar de beste krachten, geestelijk zoowel als lichamelijk, welke in hem zijn. Hij kan niet overzien noch berekenen het goede wat hij doet, noch de wijze waarop het allicht zal vermeederen en zich zal verspreiden door de eindeloosheid der eeuwen welke nog zullen komen, maar hij kan berusten in de verzekering, dat voor iedere vriendelijke en goede daad door hem verricht, ieder goed woord door hem gesproken, iedere werkelijke opoffering door hem gemaakt, hij zekerlijk zijn loon zal ontvangen. In deze dagen heeft de Heer zelf verklaard, dat het edelste werk waarin wij betrokken kunnen worden is de zaliging der menschen. Trotsch inderdaad, zonder zich te verheffen zoude hij zijn, welke waardig is gekeurd, om betokken te zijn in een werk door onzen Vader gekenmerkt als het edelste waarvoor onze krachten gevraagd kunnen worden.

Wil mijne gedachtenis herinneren aan de Heiligen ten uwent die mij gekend hebben, toen ik nog in Holland was. Kon ik tot hen spreken op dit oogenblik, ik zoude hen zeggen dat mijne getuigenis niet is verminderd, maar daarentegen grootelijks vermeederd sedert de tien jaren dat ik Holland verliet. Er gaat niet een maand voorbij, dat ik mijne getuigenis van de Goddelijkheid van dit groote werk der laatste dagen niet toe zie nemen. Ik heb de zegeningen des Heeren zien uitgestort op het volk in het zendingsveld, en ik heb de zegeningen zich zien openbaren hier in Zion, en dit dient zoo te zijn, want wij hebben maar „één Heer, één geloof en één doop”.

Ik heb Holland niet vergeten, noch zijn volk, noch zijn taal, en zoo het in mijne macht staat, of wanneer de gelegenheid zich mocht voordoen, zal ik mij gelukkig achten te doen wat ik kan doen voor de Hollanders.

Ik bid den Heer het werk in Holland te zegenen in ieder opzicht, en verblijf gaarne,

Uw weltoegenegen broeder:

R. W. EARDLEY.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
B. G. THATCHER.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

ONZE GEBEDEN.

Iedere Heilige der Laatste Dagen heeft van dag tot dag behoefte dat zijnen geest gespijzigd wordt. Even als ook een ieders lichaam van tijd tot tijd voedsel noodig is om in stand te blijven en te groeien evenzoo is dit ook met den geest het geval. Bevinden wij ons op lichamelijk gebied in ziekelijke omstandigheden en weigert onze constitutie om voedsel tot zich te nemen, dan valt langzamerhand ons lichaam af. De levensfunctiën zijn gestoord en eene hoewel langzame maar zekere vermindering der organen treedt in, en zoo er geene verandering komt duurt het betrekkelijk slechts korten tijd of de dood is daar.

In dezelfde trant nu is het gesteld met ons innerlijk en geestelijk leven. Dit leven moet ook gevoed worden. Ter versterking en ontwikkeling der geestelijke krachten welke somwijlen ten deele nog slechts sluimeren is het noodig dat de geest geleidelijk en geregeld van spijsze wordt voorzien. Vandaar dan ook, dat wanneer wij het Evangelie hebben aangenomen en we ons derhalve binnen de poorten van het Koninkrijk bevinden, we om hebben te zien naar middelen om onze opvoeding daarin te voltooien.

Onder deze middelen welke tot algemeene geestesopvoeding dienen, moet voorzeker in de eerste plaats worden gerangschikt het dagelijksch onderzoek der waarheden en Schriften ter beoefening van ons geloof. Maar ook, — en dit vooral — is voor iedere Heilige der Laatste Dagen noodig veel te bidden. Hen wordt al spoedig geleerd wanneer zij het verbond met den Heere gesloten hebben, om geregeld des avonds en des morgens hunne familiegebeden op te zenden tot den troon des Hemels. Ook de wijze waarop dit dient te worden gedaan wordt onderwezen, maar evenals bij ieder ding is het somwijlen noodig dat ook hier af en toe bij vernieuwing op wordt gewezen.

Van de Heiligen is verlangd dat zij nimmer na zouden laten om 's morgens en 's avonds hunne knieën voor den Heere te buigen om Hem te danken voor al de genoten weldaden van 't verleden, en tevens Hem de noodige zegeningen af te vragen voor den door te brengen dag. Het gebed door de Heiligen uitgesproken

zoude het ware kenmerk moeten dragen, van vrij van alle zelf-zucht te zijn. Van daar dan ook dat verlangd is door den Heere dat door hen niet alleen voor zichzelf zoude worden gebeden, maar dat daarentegen de belangen van 's Heeren Kerk en Zijne autoriteiten, alsmede de welvaart der leden onderling, eveneens in herinnering zoude worden gebracht.

In onze gebeden zouden wij nimmer ijdele woorden gebruiken, dat wil zeggen, wij zouden onze uitdrukkingen zoo beknopt en zakelijk mogelijk maken. Door de veelheid onzer woorden zullen we nimmer verhoord worden, en in betrekking hiertoe dienen we de waarschuwing van Christus daaromtrent altijd voor oogen te houden.

Onze gebeden dienen altoos besloten te worden met de vermelding dat we al hetgeen we vroegen slechts deden in den naam van Jezus. Dit is overeenkomstig 't geen Hij — de Zaligmaker — zelfden leerde toen Hij nog op de wereld was. „Alles — zoo zeide Hij — wat gij den Vader zult bidden in Mijnen naam, dat zal Hij u geven, vandaar die stipte regel door de Heiligen altijd en overal onderhouden, om de zegeningen in Jezus naam te vragen. Hij is het geweest die alles verdiend heeft en door Zijn leven en lijden de Koning der aarde is geworden, en als zoodanig van den Vader heeft verkregen als Zijn persoonlijk eigendom om over te regeeren alle degene die Zijnen wil willen doen, en Zijne stem gehoorzamen.

Hij heeft dus krachtens Zijn verleden wat Hem als Priester des Allerhoogsten heiligde en als Koning zalfde, het recht dat alle de gebeden van Zijne onderdanen in Zijnen naam worden afgebeden.

Ten allen tijde heeft de Heere door middel van Zijnen invloed aan Zijne kinderen op aarde geleerd dat bidden noodzakelijk was. Wij lezen dienaangaande op onderscheidene plaatsen verschillende onderwijzingen in de Schriften. De Profeet Jesaja zegt: „Zoekt den Heere, terwijl Hij te vinden is; roept Hem aan terwijl Hij nabij is”. De Zaligmaker zelfden zeide tot de Joden in Jeruzalem: „Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden; klopt, en u zal opengedaan worden”. De Apostel Paulus schrijvende tot de gemeente te Efeze zegt: „Neemt het zwaard des Geestes, hetwelk is Gods Woord, met alle bidding en smeeking biddende te allen tijde in den geest, en tot hetzelfde wakende met alle gedurigheid en smeeking voor alle de heiligen”.

Nephi, de groote prediker onder de Nephieten zeide tot het zaad van hem en zijne broeders: „Doch ziet, ik zeg tot u dat gij altijd moet bidden en niet verflauwen; dat gij geen ding voor den Heere moet verrichten, tenzij gij eerst tot den Vader bidt

in den naam van Christus, opdat Hij uwe verrichtingen wil zegenen, opdat die voor het welzijn uwer ziel moge zijn.

Ook in de openbaringen die de Heer in dezen laatsten tijd tot Zijne kinderen deed voortkomen, heeft Hij eveneens bij herhaling gewezen op de noodzakelijkheid en de vrucht van het gebed. Zoo vinden wij in Leer en Verbonden aansporingen daartoe opgeteekend in verschillende plaatsen. In Afd. 10 : 5 wordt het gebed aanbevolen om als middel te dienen om in den strijd met Satan als overwinnaar te voorschijn te komen. In Afd. 19 : 28 gebiedt de Heere dat onze gebeden zoowel overluid als somtijds enkel in onze harten zouden zijn, en in het 38ste vers van dezelfde Afdeeling belooft de Heer de volgende zegening op het gebed : „Bid altijd, en Ik wil Mijnen Geest op u uitstorten, en groot zal uw zegen zijn ; ja zelfs meer dan wanneer gij schatten der aarde en vergankelijke dingen in hare volheid zoudt vergaderen”.

Op vele andere plaatsen meer nog vinden wij belangrijke opmerkingen en leeringen omtrent het gebed, waaruit ons klaarlijk blijkt dat de Heer het gebed tot opbouw van het geloof en de liefde Zijner kinderen altijd noodig heeft geacht. Zooals nu in Afd. 19 : 28 wordt aangehaald, onderscheiden wij twee manieren van bidden. De eene manier is het overluid bidden, en de andere is het innerlijk bidden met het hart. Overluid moet altoos gebeden worden wanneer meer dan één op 't zelfde oogenblik hunne behoeften en hunnen dank opdragen aan den Heer. Vereenigd van harte dienen dan allen het gebed, wat door één hunner overluid wordt uitgesproken, met hunne gedachten te volgen. Dergelijke overluide gebeden behooren in ieder huisgezin iederen morgen en iederen avond te worden uitgesproken. De vader als hoofd zijns huizes zoude zijne huisgenooten allen te zamen roepen en in geregelde orde met hen nederknielen. Een hunner zal alsdan op aanwijzing van den leider — in dit geval de vader, en bij afwezigheid van den vader de moeder, datgene overluid bidden wat in zijn eigen hart is en wat hij redelijk kan veronderstellen wat eveneens in het hart van de mede aanwezigen is. Als regel geldt dat behalve voor eigen behoeften eveneens gebeden wordt voor alle de onderscheidene kerkautoriteiten dezelve zooveel mogelijk bij name noemende. Voorts dient gebeden voor de vooruitgang van 's Heeren werk en de getrouwheid der Heiligen, alsmede voor het werk der zendelingen, uitgezonden om de oprechten van hart te zoeken, en verder voor alles wat kan strekken ten bate van het groote werk der laatste dagen waarvan iedere heilige een vertegenwoordiger is. Onze gebeden dienen zich altijd te kenmerken door eenvoud en waarheid. Geen ijdel verhaal van woorden ontglippe onzen mond, maar ieder trachte zoo kort

en beknopt mogelijk met groote eenvoud den Heere juist datgene bloot te leggen wat hij af wenscht te bidden. Maar bovenal dient niet vergeten te worden dat altoos het oog blijft gericht op den wil van Vader zelve. Hij weet oneindig beter dan wij wat goed voor Zijne kinderen is, en menigmaal spelen de begeerten van ons eigen hart ons dusdanige parten, dat in ons gebed een toon van zelfzucht wordt gevlochten, waartegen we ten sterkste zouden waken. Zelfs de Zaligmaker, in gebed tot Zijnen Vader bad: „Niet Mijn wil maar Uw wil geschiede”, en in het volmaakte gebed wat Hij zelve onderwees, zeide Hij uitdrukkelijk: „Uw — dat is des Vaders — wille geschiede”.

De ruimte noopt ons, om ons in korte trekken te beperken, ofschoon nog veel over dit onderwerp konde worden gezegd of geschreven, maar alvorens we ons artikel tot slot kunnen brengen rest ons nog eene korte verhandeling van onze geheime gebeden.

Men heeft wel eens gezegd, dat wanneer onze geheime gebeden niet meer worden opgezonden tot den Vader dat dit een bewijs is van afval, en volgens onze opinie is dit terecht. Wij zullen er nog niet zoo spoedig toe komen om onze familie- en tafelgebeden te verwaarloozen, omdat die in de eerste plaats zoodanig in betrekking staan tot diegene die ons omringen, dat wij ons allicht zouden schamen wanneer wij die nalieten. Maar anders is het gesteld met onze gebeden wanneer wij alleen zijn. Die innige roerselen die onze ziel bewegen, wanneer wij ons alleen gevoelen met den Schepper, onzen Vader. Bewegen wij ons op de rechte paden van het Evangelie, dan zullen deze oogenblikken, dat wij ons af kunnen zonderen om als 't ware onze ziel te buigen in innig gebed met Vader, inderdaad onze feesturen zijn, maar zoo wij daarentegen een geest van afval in onze harten hebben en onze onbeleden overtredingen en zonden eene scheiding tusschen Vader en ons heeft teweeggebracht, dan vlieden wij deze uren van stilte en eenzaamheid, en wij gevoelen geene behoeften om onze harten alleen voor Hem uit te storten, omdat wij ons schuldig voelen aan zonden waarvan we geene vergiffenis hebben ontvangen. En zoodra zich deze toestand voordoet, wij zouden het ieder der Heiligen met luide stemme willen toeroepen, dan is het de tijd der bekeering, dan is het de tijd der ware vernedering. O, volhard dan niet in uw wegblijven van Gods liefdevollen troon, maar buigt andermaal in de eenzaamheid uwe knieën, en neemt u ernstig voor in uwe harten om u te bekeeren, en vraagt dan Hem om vergeving en hulp om uwe overtredingen na te laten. Het innerlijk gebed zal alsdan niet nalaten u zijnen zegen af te werpen, en de Heer zal opnieuw Zijn aanschijn in liefde als een vergevend Vader over u laten lichten.

DE NAAM VAN CHRISTUS KERK.

De naam „Heilige” beeldt uit een heilig of Goddelijk persoon, iemand, met andere woorden, die zoo is bij openlijke verklaring, wederzijdsche verbindtenis, alsmede in omgang.

In het Oude Testament wordt diegene er mede bedoeld, welke werkt in rechtvaardigheid, diegene in wien God om deze redenen behagen schept. „Maar tot de *Heiligen*, die op de aarde zijn, en de heerlijken, in welke al mijn lust is” (Psalm 16 : 3). Verzamelt mij mijne *Heiligen*, (gunstgenooten in de Holl. Bijbel) die Mijn verbond maken met offerande!” (Psalm 50 : 5).

Aangezien de bedoeling van de uitdrukking „Heiligen” in het Nieuwe Testament niet veranderd is, is zij gebruikt in de brieven van de Apostelen als een algemeene naam voor de volgelingen van Christus. „Aan de *heiligen* die te Efeze zijn, en geloovigen in Christus Jezus.” (Efeze 1 : 1.) Dit zijn zij, die zich zelve aan Jezus hebben onderworpen, en dientengevolge zijne onderdanen geworden zijn „Rechtvaardig en waarachtig zijn Uwe wegen, Gij, Koning der *heiligen*”; (Openb. 15 : 3).

Jezus zeide: „Ik ben gekomen in den naam Mijns Vaders, en gij neemt Mij niet aan; zoo een ander komt in zijn eigen naam, dien zult gij aannemen.” (Joh. 5 : 43). Dit gezegde van onzen Zaligmaker is van even groote toepassing tot de Christenwereld van heden, als het was tot het volk tot wien Hij sprak. De *Heiligen* der Laatste Dagen zijn gekomen in den naam van Christus, predikende het Evangelie van bekeering zooals Hij het predikte, doende alle dingen in Zijnen Naam, en toch het grootste gedeelte der wereld verwerpt hen.

Sommige Christen-secten hebben hunne namen afgeleid van hunne oprichters, zooals Calvinisten, Lutheranen, Wesleyanen enz. Anderen hebben sommige benamingen, gegroeid uit een of andere bijzonderheid hunner leerstelling of geloof, zooals Baptisten, Methodisten en Presbyterianen. Anderen wederom leiden hunne namen af van historische gebeurtenissen verbonden met hunnen oorsprong, alsmede de geographische ligging hunner hoofdlighamen, zooals Roomsche Katholieke Kerk, Grieksche Kerk, Kerk van Engeland, enz. Niet één Kerk in heel de wereld draagt den naam van Jezus Christus, uitgenomen die van de Heiligen der Laatste Dagen.

Sectemannen mogen zeggen, zijn ook wij geene Christenen genoemd? De naam van onzen Zaligmaker was echter Jezus Christus, en niet Christen of Christelijk. De eerste Christenen ontvingen dezen naam pas te Antiochië. (Hand. 11 : 26).

In hunne brieven tot de onderscheidene kerken, spraken de

Apostelen de leden aan als *heiligen*. „Geliefden Gods, en geroepene *heiligen*,” (Rom. 1 : 7). „Den *heiligen* en geloovige broederen in Christus,” (Col. 1 : 2). Verder zien we, dat de Apostelen niet van zichzelf spreken als volgers der menschen, maar Paulus noemt zichzelf: „Een Apostel van Jezus Christus door den wil van God.” (Col. 1 : 1 en I Tim. 1 : 1). „Paulus een dienstknecht Gods, en een Apostel van Jezus Christus, naar het geloof der uitverkorenen Gods;” (Titus 1 : 1). Hierbij wordt niet verwezen naar de leerstellingen van Luther, Calvijn of Wesley.

De meest bepaalde lastgevingen aangaande dit onderwerp worden gevonden in het Boek van Mormion. Toen de Nephitische discipelen van Jezus op zekeren tijd vereenigd waren in machtig gebed en vasten, kwam Hij — Jezus, — en stond in hun midden, en vroeg hen, „Wat wilt gij, dat Ik u geven zal?” En zij zeiden tot Hem: „Heere, wij willen dat Gij ons vertellen wilt den naam waarmede wij deze Kerk zullen noemen; want er zijn twisten onder het volk aangaande deze zaak.”

En de Heere zeide tot hen: „Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u; waarom is het dat het volk over deze zaak zoude murmureeren en twisten? Hebt gij niet de Schriften gelezen, welke zeggen dat gij den naam van Christus op u zoudt nemen, welke Mijn naam is? Want met dezen naam zult gij ten laatste dage genoemd worden. Wie ook Mijnen naam op zich neemt, en volhardt tot het einde, die zal ten laatsten dage zalig zijn. Daarom, wat gij ook doet, zult gij in Mijnen naam doen; daarom zult gij de Kerk met Mijnen naam noemen, en gij zult den Vader en Mijnen naam aanroepen, opdat Hij de Kerk om Mijnentwil zal zegenen.

Hoe kan het Mijne Kerk zijn, tenzij zij naar Mijnen naam genoemd wordt? Want indien eene Kerk naar den naam van Mozes genoemd wordt, dan is het de Kerk van Mozes, of indien zij naar den naam van een mensch genoemd wordt, dan is zij de Kerk van een mensch, maar indien zij naar Mijnen naam genoemd wordt, dan is zij Mijne Kerk, indien zij op Mijn Evangelie gebouwd is.” (3 Nephi 27 : 2—8).

In overeenstemming met den geest van het Oude en Nieuwe Testament beide, en met de lastgevingen van Jezus Christus, was de Kerk — na georganiseerd te zijn op de beginselen van het Evangelie — door Joseph Smith Jr. in 1830 „de Kerk van Jezus Christus” genoemd. Na dien tijd openbaarde de Heere tot Zijnen Profeet, dat zij genoemd zoude worden „De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.” (Leer en Verb. 115 : 3—5).

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Gedurende de maand Augustus werden er in deze zending 1817 uur besteed aan het bezoeken van vreemdelingen en 1967 uur aan het verspreiden van lectuur. Er werden 3339 Evangeliegesprekken gehouden, 34283 traktaten en 8393 boeken uitgegeven.

Ouderling G. M. Grant heeft het grootst aantal uren met vreemdelingen doorgebracht n.l. 104½ en Ouderling E. F. Edman aan het verspreiden van lectuur n.l. 54½ uur. Ouderling H. L. Spencer heeft de meeste Evangeliegesprekken gehouden n.l. 153 Ouderling M. C. Morris verspreidde de meeste traktaten n.l. 1953 en H. T. Hall de meeste boeken n.l. 869.

VERPLAATST.

De onderstaande Ouderlingen zijn als volgt verplaatst.

1 September 1911. — Ouderling Cornelius Bell van de Rotterdamsche naar de Luiksche en

Ouderling Tjerk Opheikens van de Rotterdamsche naar de Amsterdamsche Conferentie.

2 September 1911. — Ouderling J. W. De Brij van de Luiksche naar de Arnhemsche en

Ouderling H. R. Hulshoff van de Amsterdamsche naar de Groninger Conferentie.

4 September 1911. Ouderling J. C. Stoel van de Arnhemsche naar de Rotterdamsche, en

Ouderling S. Bouwman van de Groninger naar de Amsterdamsche Conferentie.

VAARWEL-GROET.

Bij mijn vertrek uit Holland, wensch ik uitdrukking te geven aan mijne dankbaarheid aan de Heiligen en vrienden der Nederlandsche zending voor de hulp en bijstand mij gegeven terwijl ik hier was. Ik hoop dat u allen standvastig zult blijven in het Evangelie, want het is eene „kracht God tot zaligheid”.

Ik vraag aan God iedereen van u te willen zegenen, en roep u van harte een vaarwel toe, tot de tijd zal komen dat we elkan- der opnieuw mogen ontmoeten.

Uw broeder in Christus

C. AUSTIN.

ONTSLAG EN BENOEMINGEN.

5 SEPTEMBER 1911.

De volgende Ouderlingen zijn eervol van hunne zending alhier ontslagen:

P 't Hart, arriveerde op 14 April 1909, en werd aangewezen voor de Groninger Conferentie, arbeidde aldaar tot 1 Mei 1910 werd verplaatst naar Brussel in België, alwaar hij verbleef tot 26 Juli van t zelfde jaar, waarna hij verplaatst werd naar de Amsterdamsche Conferentie. Van daar werd hij op 25 Juni 1911 overgeplaatst naar Rotterdam, alwaar hij werkzaam bleef tot zijn ontslag.

P. Badger kwam aan op 2 Feb. 1909, en arbeidde van af zijne aankomst tot 26 Juli 1910 in de Amsterdamsche Conferentie, van waar hij werd overgeplaatst naar de Arnheimsche Conferentie. Hier bleef hij werkzaam tot 25 Oct. 1910, als wanneer hij geroepen werd om over de Groninger Conferentie te presideeren. Deze roeping bleef hij vervullen tot den datum van zijn ontslag.

C. F. Paine werd na zijne aankomst op 30 Juni 1909 gezonden naar de Amsterdamsche Conferentie. Daar werkte hij tot 1 Mei 1910 en werd verplaatst naar de Groninger Conferentie, alwaar hij verbleef tot 31 Aug. 1910. Op dien datum werd hij verplaatst naar Arnhem, en aldaar 24 Mei 1911 geroepen om over deze Conferentie te presideeren.

Als president van de Groninger Conferentie is aangewezen Ouderling H. R. Hulshoff, en als die der Arnheimsche Conferentie, Ouderling Jos. B. Knight.

INHOUD.

Goddelijke Openbaring; Christelijke		De Naam van Christus Kerk . . .	Blz. 289
Theologie; Moderne Ideën . . .	Blz. 277	In ons eigen Zendingsveld . . .	" 291
Conferentie-Aankondiging . . .	" 282	Verplaatst	" 291
Brief van Bisschop R. W. Eardley . . .	" 282	Vaarwel-groet.	" 291
Onze gebeden	" 285	Ontslag en Benoemingen . . .	" 292

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B.
Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der
Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50,
Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.